

sin Aarsag i Sygdom eller Sorg, prægedes hendes hele Skikkelse og Væsen — lige til den Maade, hvorpaa hun gav ham Haanden og takkede ham, fordi han var kommen — af den fine og blide Ynde og den Takt, som ikke lader sig erhverve men er fornemme Slægters Særeje.

»Det har — haaber jeg — ikke undret Dem, Hr. Sidenius, at jeg en Gang gjerne vilde se Dem og tale lidt med Dem,« begyndte hun, efter at de var kommen til Sæde overfor hinanden i et Par lave Lænestole ved et af Vinduerne. »De var jo min kære afdøde Broders sidste Ven og Fortrolige. De var jo vel næsten ogsaa den, med hvem han sidst talte — —«

I det samme forstod Per alt. Han troede nu ogsaa at huske, at der paa Baronessens Visitkort havde staaet et: »født Neergaard«, som han paa Grund af Navnets Almindelighed ikke havde lagt videre Mærke til. Ligeledes erindrede han nu at have hørt af den Sagfører, der havde ordnet Boet efter Neergaard, at denne havde to Søstre, af hvilke den ene var rigt gift med en Godsejer i Sverig.

»Jeg har« — vedblev hun — »længe været besjælet af Ønsket om at lære den Mand at kende, til hvem min eneste Broder i sine sidste Dage følte sig saa nøje knyttet, ja i hvem han — saaledes som han skrev til os i Anledning af sine testamentariske Bestemmelser — havde fundet